ततः पुष्करिणीतीरे ददर्शातिमनोरमां।
पत्नीं च्यवनपुत्रस्य प्रमतेः पार्थिवात्मजां॥ २९॥
सखा तस्य नलो मत्तो जगृहे ताञ्च दुर्मतिः।
पश्यतस्तस्य राज्ञश्च त्रात त्रातेतिवादिनीं॥ ३०॥
आक्रन्दितं निशम्यैव स तस्याः प्रमतिः पतिः।
आजगाम त्वरायुक्तः किमेतदिति वै वदन्॥ ३१॥
ततो ददर्श राजानं सुदेवं तत्र संस्थितं।
गृहीताञ्च तथा पत्नीं नलेन सुदुरात्मना॥ ३२॥
ततः सुदेवं प्रमतिः प्राहायं शाम्यतामिति।
त्वञ्च शास्ता भवान्राजा दुष्टश्चायं नलो नृप॥ ३३॥

मार्कण्डेय उवाच॥

तस्यार्त्तस्य वचः श्रुत्वा सुदेवो नलगौरवात्।
प्राह वैश्योऽस्मि गच्छान्यं क्षत्रियं त्राणकारणात्॥ ३४॥
ततः स प्रमतिः क्रुद्धस्तेजसा निर्दहन्निव।
प्रत्युवाचाथ राजानं वैश्योऽस्मीत्यभिभाषिणं॥ ३५॥

प्रमतिरुवाच॥

एवमस्तु भवान् वैश्य क्षत्रियः क्षतरक्षणात्।
क्षत्रियैर्धार्य्यते शस्त्रं नार्त्तशब्दो भवेदिति॥
स त्वं न क्षत्रियो भावी वैश्य एव कुलाधमः॥ ३६॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे नाभागचरिते॥ ११४॥

Digitized by Google